

INFORMAȚII GLOBALE

Clarificare de sus

Toată lumea privește spre Roma

Luna aprilie a anului 2005 a adus două evenimente succesive de o importanță deosebită pentru Roma, capitala acestei lumi. Papa Ioan Paul al II-lea a murit, și Benedict al XVI-lea a fost ales de 100 din cei 115 cardinali ca al 265-lea papă al Bisericii Catolice. Presa internațională, canalele de radio și televiziune au umplut programe întregi cu reportajele lor.

Acestea au fost cele două evenimente de importanță mondială petrecute la Vatican care vor rămâne în cărțile de istorie. Întreaga lume i-a putut vedea pe conducătorii de state și pe reprezentanții diferitelor religii cum aduceau un ultim omagiu acelui papă. Puțin după aceea, milioane de oameni din întreaga lume au putut urmări cum șefii de stat se înclinau înaintea proaspătului ales papă și cum cardinalii și episcopii îngenuncheau și toate limbile își mărturiseau credința și venerația. Mulțumită tehnologiei moderne, întreaga lume a urmărit „pe viu” cum noul papă și-a luat slujba în primire. S-a pus din nou întrebarea dacă papalitatea are vreun fundament biblic sau este, de fapt, o tradiție introdusă de biserică.

Titlurile au numit acest lucru „un eveniment epocal” și s-au făcut comparații cu Hristos, Domnul, când El va începe domnia Sa ca Împărat. Doar atunci se vor împlini următoarele: „...să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul”(Fil. 2:10b-11, Evrei 1:6-14, Apoc.11:15 și alte versete). Unii oameni întreabă de ce se acordă o asemenea onoare și slăvire divină unei ființe umane. În conformitate cu mărturia Sfintei Scripturi, Unul singur merită să primească cinste și slavă, „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apoc.4:11).

Proorocii au spus dinainte despre marea zi când Cel căruia i-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, Își va începe domnia: „*Căci a Domnului este împărăția: El stăpânește peste neamuri. Toți cei puternici de pe pământ vor mânca și se vor închina și ei; înaintea Lui se vor pleca toți cei ce se coboară în țărână, cei ce nu pot să-și păstreze viața* (Ps.22:28-29).

„*Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!*” (Ps.95:6).

„*Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, orice limbă va jura pe Mine*” (Isaia 45:23).

Atunci Împărăția lui Dumnezeu, pentru a cărei venire ne rugăm de 2000 de ani, va fi cu adevărat pe pământ împreună cu toate binecuvântările raiului.

Ceea ce s-a întâmplat la Vatican pe 24 aprilie 2005, întrece în închinare, fast și grijă față de detaliu tot ce am văzut până acum. Unii comentatori au comparat inaugurarea fastuoasă a pontificatului papei Benedict al XVI-lea, cu intrarea smerită în Ierusalim a Regelui Regilor, Mesia, călare pe mânzul unei măgărițe. Hristos, Domnul, nu a venit în splendoare, El nu a venit la Roma, ci El a venit în simplitate și umilință la Ierusalim, la poporul Său, în orașul ales de Dumnezeu. Doar poporul de rând a luat ramuri de finic și le-a presărat pe drum, iar copiii strigau: „*Osana, osana...!*”, așa cum era scris în Zaharia 9:9 și arătat în împlinire în Matei 21:1-11. Iluștrii preoți iudei nu L-au primit. Cărturarii își îplineau îndatoririle, slăvindu-se pe ei înșiși și lăsându-se sărbătoriți. Dar numai celor ce L-au primit li s-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu, și anume celor ce au crezut în Numele Lui (Ioan 1:12).

Poate fi slujitorul lui Hristos un om pe care întreaga lume îl sărbătorește și înaintea căruia se închină toți cei puternici? Este el locțiitorul Hristos, când toată lumea îl omagiază? Unii întreabă dacă nu cumva s-a trecut cu vederea textul din Scriptură în care însuși Domnul Dumnezeu a spus: „*Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor*” (Isaia 42:8). Pe acest pământ, Dumnezeu nu a fost niciodată slăvit sau să primească închinare într-un om, doar atunci și numai atunci când El a venit la noi

în mod personal în Isus Hristos, singurul Lui Fiu născut, care a spus despre sine: „*Eu nu umblu după slava care vine de la oameni. Dar știu că n-aveți în voi dragoste de Dumnezeu. Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi*” (Ioan 5:41-43). Apoi Domnul slavei a spus: “*Cum puteți crede voi, care umblați după slava, pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?*” (Ioan 5:44). Ce este credință biblică adevărată și ce este tradiție nebiblică?

Întreaga omenire este confruntată cu întrebarea dacă mântuirea poate fi dobândită doar în Biserica Romano-Catolică. Se poate afla răscumpărarea doar în această biserică? Poate un om avea ca Tată pe Dumnezeu, doar dacă are Biserica Catolică drept mamă? Dacă așa ar sta situația, toți ceilalți ar fi pierduți fără nici o speranță. Atunci toți, chiar și cele 347 de denominații care sunt unite în prezent în Consiliul Mondial al Bisericilor, trebuie să admită că și-au indus în eroare membrii cărora le-au făgăduit mântuirea, mântuire pe care nu le-o pot asigura.

Poate pretinde o biserică din Orientul Mijlociu că este adevărata biserică a lui Isus Hristos? Poate Biserica Ortodoxă, Maronită, Siriană, Egipteană, Coptă sau oricare alta să fie aceea? Nu sunt toate biserici de stat – biserici de care aparțin de la naștere cei din acea țară? Poate Biserica Anglicană, Biserica Scoției, Biserica Reformată, Biserica Lutherană, Biserica Presbiteriană sau oricare alta să fie biserica autentică a Dumnezeului Celui Viu? Poate fi mântuită întreaga omenire prin unirea tuturor acestor biserici în Consiliul Mondial al Bisericilor?

Noi suntem puși în fața unor întrebări cărora, de fapt, nici unul dintre noi nu le poate da un răspuns. Dar cu toții avem dreptul să cunoaștem singurul răspuns adevărat – și acest răspuns vine numai de Sus. Scriitori specializați în teme religioase au îndrăznit să întrebe: este reprezentantul papalității personificarea potrivnicului, care se înalță mai presus de tot ce se numește ”Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare, așa cum este descris în 2 Tes. 2, care se așează în locul lui Dumnezeu și primește închinarea din partea oamenilor? O puteți crede sau nu, dar învățătorii Bibliei întreabă: „Poate fi acesta super-omul

timpului de sfârșit, spre care va privi întreaga lume și care a fost descris de reformatorul Martin Luther ca fiind „Hristosul din timpul sfârșitului care se așează în Templul lui Dumnezeu și domnește la Roma”?” Este acesta deja Antihristul anunțat de apostolul Ioan (1Ioan 2) care va păși pe scena lumii înainte de venirea lui Hristos? Se împlinesc toate acestea în acest om iubitor de bine? Este descrisă slujba lui în cele arătate mai sus? Limbile mai ascuțite întreabă chiar dacă nu cumva el ar putea fi omul din Apocalipsa 13:8, despre care este scris: „*Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat*”. Alții pun următoarea întrebare: „Adresarea „Sfinte Tată (Părinte)” nu se aplică doar pentru Dumnezeu? Pentru că este scris ca AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „*Și ”Tată” să nu numiți pe nimeni pe pământ, pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri*” (Matei 23:9). Căci așa suntem învățați să ne rugăm de către Domnul: „*Iată dar cum trebuie să vă rugați: ”Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfînțească-se Numele Tău; vie împărăția Ta*” (Matei 6:9,10a).

Cei care cunosc Scriptura se întreabă dacă avem nevoie de Un Tată în ceruri și de un “Sfânt Părinte” care să-L înlocuiască pe pământ? A cui Împărăție urma să vină? Ce a vestit Ioan Botezătorul în prima lui predică din pustia Iudeei, când a spus: “*Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*”(Matei 3:2)? Ce Împărăție a vestit Isus din Nazaret cu aceleași cuvinte, în prima Sa predică (Matei 4:17)? S-a referit El la biserica din Imperiul Roman sau a dovedit împlinirea celor scrise în Luca 16:16: „*Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală*”?

Acest subiect este prea important ca să fie neglijat sau negat. După evenimentele din aprilie 2005, nici un om care caută cu sinceritate adevărul nu mai poate continua ca până acum. Dacă privim biserica Romei din perspectivă biblică, atunci putem primi claritate asupra propriilor noastre biserici. Care este lecția pe care fiecare trebuie s-o primească?

Unii oameni nu pot să nu se gândească la evenimentele timpului de sfârșit – numite și „escatologice” (din grecește: eschatos =

ultim, logos = cuvânt) – atunci când văd fotografia cu înalții prelați îmbrăcați în stacojiu și cu mai marii acestei lumi, despre care este scris: „*Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților*” (Apoc.6:15-17). Atunci când judecățile apocaliptice vor lovi pământul, nici măcar demnitarii și mai marii acestei lumi nu vor fi scutiți.

Mulți jurnaliști specializați în teme religioase au scris articole privitoare la acest mare eveniment. Desigur, întrebările care au rămas fără răspuns au fost mai multe decât cele la care ei au putut răspunde. Unii chiar au vrut să știe dacă acest mare eveniment din „cetatea eternă” are de-a face cu cetatea din Apoc.18:16, asupra căreia s-a pronunțat amenințarea: „*Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare!*”. Oricine a văzut imaginile la televizor sau fotografiile din reviste ale celor îmbrăcați în stacojiu, ar putea ajunge la concluzia că această comparație cu Apocalipsa nu este exagerată.

Pe 26 aprilie 2005, Papa Benedict al XVI-lea s-a adresat reprezentanților tuturor religiilor, încheind cu următoarele cuvinte: „La începutul pontificatului meu vă invit pe toți, credincioși ai religiilor naturale și cei ce caută adevărul dintr-o inimă sinceră, ca împreună să devenim ziditori ai păcii și să ne luăm angajamentul de a ne înțelege, respecta și iubi unii pe alții”. Ce are a face această diversitate cu credincioșii biblici? Este căutarea adevărului de fapt căutarea adevărului divin, așa cum a spus apostolul Petru, „*Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*” (1 Petru 1:25), sau este numai ceva ce este declarat ca adevăr și de fapt este o evanghelie total diferită de cea predicată de apostolii Petru și Pavel și anume cea care este sub blestem (Gal.1:1-10)? Apostolul Pavel a văzut dinainte că sub influența unui alt duh va fi predicată o altă evanghelie și un alt Isus (2Cor.11:3-4).

Pe 12 mai 2005, Papa Benedict al XVI-lea s-a adresat reprezentanților diplomați din 174 de țări. Corpul diplomatic l-a întâmpinat cu aplauze puternice înainte de cuvântarea sa. Și din nou limbile ascuțite s-au referit la Apoc.17:18: „*Și femeia, pe care ai văzut-*

o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului". Papa este atât capul bisericii, cât și șef de stat. Prin aceasta Vaticanul, spre deosebire de orice altă țară, biserică sau religie, are acces direct la toate nivelurile diplomatice și religioase din orice țară. Vaticanul este reprezentat peste tot unde se face politica acestei lumi. Aceasta este singura cale prin care se poate realiza globalizarea și mult dorita unificare a familiei mondiale, divizată în prezent datorită religiilor acestei lumi: prin îndreptarea acestei lumi spre o adevărată unitate sub autoritatea unui guvern mondial.

Într-un articol dintr-o cunoscută publicație găsim această afirmație: „Protestanți, încotro?” La sfârșitul punctului trei, citim: „Întoarceți-vă la rădăcinile voastre! Dacă protestantismul nu se întoarce la rădăcinile lui – Biblia și mărturisirea credinței - atunci va trebui să dispară!”. Dar este evident că protestanții nu mai sunt interesați de „Sola Scriptura”, așa cum a fost accentuat de reformatorul Martin Luther, ci mai degrabă de unificare. Ar trebui de asemenea întrebat dacă aceasta este unitatea pentru care s-a rugat Isus Hristos în Ioan 17:21 și la care mulți se referă acum. Aceasta se aplică numai celor ce aparțin cu adevărat Bisericii lui Isus Hristos: „*Eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una*” (Ioan 17:23).

Papa Benedict al XVI-lea îi descrie pe credincioșii diferitelor religii ca ucenici care luptă cu râvnă pentru pace. Unii au observat că evreii nu sunt menționați și că religia islamică a avut parte de o atenție specială. Accentul a fost pus pe faptul că trebuie construite poduri ale prieteniei și că unificarea și procesul de pace, așa cum a fost prezentat de predecesorii lui, trebuie să continue. De aceea, toate religiile lumii trebuie să se supună dacă vor să supraviețuiască. Și toate țările trebuie să aparțină de OMC – Organizația Mondială a Comerțului, altfel nu vor putea cumpăra sau vinde.

Ceea ce ne interesează acum este prezisa constelație pentru noua și ultima ordine mondială. Nici o altă religie nu posedă atâta putere mondială în politică, religie și comerț. Uniunea Europeană preia rolul de lider, indiferent de rezultatele referendumului asupra Constituției Europene din cele 25 de țări de bază, dacă este aprobată sau nu. Puterea spirituală domină puterea lumească și ține hăturile în mâinile sale (Apoc.17).

Unii se întreabă dacă celor ce nu se supun și nu se pleacă în fața acestui proces de unificare nu le vor fi îngădite libertatea de credință și dreptul de exprimare liberă și nu vor fi prizoniți. Aceasta se aplică în special credincioșilor biblici care nu se vor alătura nici unei mișcări ecumenice, căci ei nu pot face nici un compromis față de adevăr. Ei trebuie să se supună lui Dumnezeu, care este mai presus de orice om.

Apoi a mai fost adus la exprimare gândul că pontificatul Papei Benedict al XVI-lea, al 265-lea papă, este unul de tranziție. „Papa al păcii” – „Gloria olivea” ar trebui să fie în slujbă atunci când s-ar realiza pacea între țările arabe și evrei. După el, ar trebui să urmeze numai unul – „Petru, Romanul” care se va încorona cu tripla coroană ce poartă inscripția VICARIUS FILII DEI – al cărei număr rezultat din însumarea valorii literelor este 666 (Apoc.13:18). În Catedrala din Washington, coroana lui Paul al VI-lea este punctul principal de atracție și, desigur, o frumoasă sursă de venituri. Al 266-lea papă ar trebui să fie ultimul, cu el găsindu-și împlinirea evenimentele timpului de sfârșit, până la distrugerea Romei. Dar înainte ca aceste evenimente să aibă loc, trebuie proclamat: „Acum este pace și liniște!” (1Tes.5:1-3). Procesul mondial de pace va fi încununat de succes datorită „Tratatelor Romane” prin care se va realiza un compromis asupra Ierusalimului între Israel și țările arabe. Așa cum sugerează Acordul de la Oslo, acest tratat provizoriu va fi încheiat pe o perioadă de șapte ani.

Pe 11 octombrie 1962, Papa Ioan al XXIII-lea a deschis lucrările celui de al doilea Conciliu al Vaticanului, la care au participat 2.500 de delegați, cu cuvintele cardinalului Augustin Bea: „Să vorbim limba fraților noștri care s-au despărțit, astfel încât ei să ne înțeleagă!”. Și ei toți au priceput acest limbaj! Și tot Papa Ioan al XXIII-lea a fost cel ce a insistat să se scoată din slujba din Vinerea Mare acuzația că iudeii sunt vinovați de uciderea lui Isus Hristos. Papa Ioan Paul al II-lea a vorbit în multe limbi ale globului, printre care și limbile slave ale comuniștilor, și toți l-au înțeles. Papa Benedict al XVI-lea vorbește fluent în șase limbi, chiar și în ebraică, așa că toți vor înțelege ce are de spus.

Pe 24 mai, anul acesta, Ambasada Israelului la Roma – care este situată aproape de Sfântul Scaun - a anunțat că la comemorarea a

85 de ani de la nașterea Papei Ioan Paul al II-lea, în data de 18 mai, va scoate în Israel un timbru special care îl înfățișează pe acesta la Zidul Plângerii. Lansarea timbrului a urmat imediat anunțului. Comunicarea în toate limbile și cu toate națiunile și religiile, chiar și cu Israelul, face mari progrese.

Pe 13 mai 2005, Papa Benedict al XVI-lea l-a numit pe Monseniorul William Joseph Levada, arhiepiscop de San Francisco, SUA, ca succesor al său în postul de „prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței”. Inițiații spun că aceasta înseamnă că el ar putea fi ales ca următorul papă. Monseniorul Levada, împreună cu cel ce pe atunci era cardinalul Ratzinger, a compus între anii 1986-1993 ultima versiune a Catehismului Catolic. Este într-adevăr o capodoperă să prezinți credința romano-catolică într-o manieră credibilă. Desigur trebuie spus că deși sunt citate multe versete din Scriptură, catehismul în comparație cu Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veac, nu reprezintă credința biblică pentru biserica lui Isus Hristos în învățătură și practică, ci mai degrabă crezul bisericii Romane.

Dacă se întâmplă ca Monseniorul Joseph Levada să fie ales ca următorul papă, atunci va fi împlinirea celor spuse de omul lui Dumnezeu, William M. Branham din SUA, pe 19 decembrie 1954, în Jeffersonville, în predica „Faptele Duhului Sfânt” : „Eu cred că într-una din aceste zile mărețe când va avea loc unificarea bisericilor în Consiliul Mondial al Bisericilor și noul papă va veni din SUA, conform proorociei, atunci ei va forma icoana fiarei. Și eu vă spun că atunci va fi unită și adevărata Biserică a lui Dumnezeu. Toți adevărații credincioși dintre metodiști, baptiști, pentecostali, nazarineni și orice ar mai fi ei, vor fi uniți și legați prin dragostea lui Dumnezeu, și vor forma Trupul lui Isus Hristos. Agnosticii și oamenii superficiali vor fi aruncați la o parte; ei vor merge direct în Consiliul Bisericilor”.

Papa Benedict al XVI-lea și-a exprimat respectul față de alte religii, negreșit cu scopul de a-i aduce pe toți sub patronajul Romei. El îndeamnă ca Europa să se întoarcă la „rădăcinile creștine” originare. Se pune întrebarea dacă asta vrea să însemne perioada în care creștinismul a fost impus popoarelor Europei prin metoda botezului silit administrat de către biserica Romană și care urcă până în timpul lui Carol cel Mare. În acea perioadă pământul Europei a fost îmbibat cu sânge, în special prin măcelărirea celor 4.500 de saxoni în anul 782 d.Hr.. Și o

altă întrebare care se pune este ce fel de sămânță a prins rădăcină acolo. A fost sămânța Cuvântului, adevărata Evanghelie a lui Isus Hristos așa cum a fost predicată și semănată de Petru și ceilalți apostoli sau a fost sămânța răstălmăcirilor adusă la viață prin așa-zișii „părinți ai bisericii”? Toate bisericile și religiile au dreptul să-și prezinte credința lor, dar dacă ei se referă la Isus Hristos, atunci ei trebuie să reziste la proba Cuvântului lui Dumnezeu. Numai astfel putem ști fără putință de a greși dacă avem de-a face cu tradiții religioase, în care cu toții ne-am născut, sau cu vestirea, învățătura și practica biblică.

Cartea cardinalului Joseph Ratzinger, actualmente Papa Benedict al XVI-lea, „Introducere în creștinism”, prezintă într-un mod remarcabil, în cele 340 de pagini, o declarație fundamentală din punctul de vedere catolic. Totuși, preocuparea noastră este cunoașterea planului de mântuire al lui Dumnezeu conform punctului de vedere divin. Noțiunea de „creștinism” nu se găsește nici măcar o singură dată în Biblie. Citim doar că cei din Antiohia, care au crezut în Isus Hristos, au fost numiți „creștini” (Fapte 11:26). Cuvântul „Hristos” înseamnă „Cel Uns” și cei ce au crezut în El și care au fost unși de Duhul Sfânt, au fost, de fapt, cei ce au primit botezul Duhului Sfânt (Matei 3:11, Fapte cap.2); ei au fost numiți „creștini” pentru că ei au fost cu adevărat „unși” (2 Cor.1:21-22).

Istoria merge mai departe

Acum vrem să aruncăm o privire în istorie. Acum 482 de ani, pe 19 noiembrie 1523, a fost ultima dată când un german a fost ales papă și anume, Papa Clement al VII-lea. Era pe vremea Reformei. Pe 31 octombrie 1517, călugărul german Martin Luther a pironit cele 95 de teze pe ușa catedralei din Wittenberg. Oricine citește cu atenție aceste afirmații, va ajunge la concluzia că el a lovit ținta de fiecare dată. În 1518, Martin Luther a refuzat să retracteze afirmațiile făcute, și în anul 1520 a publicat articolele principale referitoare la Reformă. Pe 3 ianuarie 1521, el a fost excomunicat de papă. În 1522, a fost publicat Noul Testament tradus de Luther. În același timp, teologul elvețian Huldrych Zwingli își publica scrierile referitoare la Reformă.

Străpungerea Reformei a avut ca efect că Germania, Europa și lumea creștină au fost divizate în două tabere creștine. Biserica Catolică, nereformabilă, a rămas la putere, iar bisericile protestante au pregătit calea pentru trezirile următoare, care continuă până azi, în special în bisericile ne-denominaționale. Este trist că bisericile protestante care au ieșit din Biserica Catolică, au luat cu ele și învățăturile principale nebiblice despre trinitate și botezul trinitar. Doar acum, după ultima trezire penticostală, are loc străpungerea spre starea de la început a bisericii primare. Pentru acest scop, slujba confirmată supranatural de Dumnezeu a lui William Branham, a fost folosită într-un mod foarte puternic.

Vom trece peste câteva secole și vom ajunge la diviziunea politică între Est și Vest. După cel de Al Doilea Război Mondial, Germania, continentul european și lumea întreagă au fost divizate. Cei care au supraviețuit războiului au resimțit din plin durerea și efectele acestei divizări. Apoi am trăit, de asemenea, și sfârșitul divizării politice când, pe 9 noiembrie 1989, poarta Brandenburg din Berlin a fost redeschisă. Înainte de aceasta, au avut loc demonstrații ale sindicatului catolic al lui Lech Walensa „Solidaritatea” la șantierele navale din Gdansk, în Polonia. Conform celor scrise de Bernhard Eibisberger în revista „Wirtschaftsnachrichten (Știri din economie) 1/2005”, Vaticanul a susținut acest sindicat cu milioane de dolari. Bisericile protestante din Germania de Est au contribuit cu partea lor prin acele „demonstrații de luni” din marile orașe și care au avut succes.

După vindecarea divizării politice, trăim acum vindecarea divizării religioase. Toți știu că Papa Ioan Paul al II-lea a fost cel care, cum se zice, a fost „călăuzit de providență” să răstoarne comunismul mondial și să „sfârșim dinții ursului rusesc”, cum spunea Lech Walensa. Papa Benedict al XVI-lea nu trebuie să facă prea multe, pentru că toate bisericile fiice sunt gata să se întoarcă în poala bisericii mamă. La fel ca toate celelalte religii ale lumii, ele nu numai că *privesc* spre Roma, ci se întorc și doresc să fie integrate în familia mondială, în care toate culturile și religiile își găsesc locul lor. Acum divizarea religioasă este vindecată, la fel cum este vindecată și divizarea politică. Nimeni nu-și mai aduce aminte că nu mai târziu decât în 1925 Papa

Benedict al XV-lea a numit amvoanele protestante ca fiind „ciumate”. Acum este unitate în diversitate și diversitate în unitate.

Un german a fost principalul reformator prin care vestirea liberă a fost adusă poporului și Cuvântul lui Dumnezeu a fost reșezat în inimile și mâinile omenirii. Acum este din nou un german cel care invită toate bisericile care au apărut după Reformă, să se întoarcă în biserica Romei. Așa cum el însuși a declarat la inaugurarea pontificatului pe 24 aprilie, va fi „o turmă și un păstor”. Totuși sunt oameni pe care conștiința îi îndeamnă să ceară înființarea unei comisii de anchetă. Atât timp cât avem libertatea de exprimare, avem dreptul să întrebăm dacă parcursul istoriei bisericii este pe o cale biblică, sau dacă secolul al III-lea a marcat stabilirea unei tradiții complet nebiblice care și-a avut apoi parcursul. Limbile ascuțite întreabă din nou dacă nu cumva cei îmbrăcați în stacojiu sunt reprezentanții bisericii mamă, numită și „Babilonul cel mare” (Apoc.17:1-6). Desigur, ea nu este mama fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, ci mai degrabă mama bisericilor fiice.

Unde mai găsim azi oameni care să întrebe cu sinceritate, așa cum a făcut-o Pilat: „*Ce este adevărul?*” și care sunt gata să asculte ce spune Cel care a purtat cununa de spini și care a fost disprețuit de lumea religioasă: „*Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu*”(Ioan 18:37). Atunci Isus a fost bătut, batjocorit, îmbrăcat cu o mantie stacojie și I s-a pus pe cap o coroană de spini. Toți aceștia îmbrăcați în stacojiu sunt încoronați cu onoare și cinste. Întrebarea arzătoare este „Ce este adevărul?” – nu adevărul religios, nu adevărul bisericii, nu adevărul evreiesc, nu adevărul creștin, ci singurul adevăr care există – Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veac. Noi trebuie să căutăm cu inimă sinceră ca să găsim singurul drum care duce la Viața veșnică. Pentru aceasta avem nevoie de acea hartă care ne arată singurul drum biblic. Se spune: „Multe drumuri duc la Roma, dar numai unul duce afară din Roma!” Esențialul este a fi sau a nu fi, a avea sau a nu avea Viața veșnică. Ce este adevărul? Ce este înșelăciunea? Unul singur a putut spune despre Sine: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*” (Ioan 14:6). Această afirmație a Domnului nostru este în totală contradicție

cu enunțul: „Numai cei ce au biserica drept mamă, pot avea pe Dumnezeu ca Tată”.

În nici un caz nu este atinsă demnitatea papei, a Bisericii Catolice sau a oricărei biserici sau religii. Totuși, aceasta este o problemă serioasă și noi trebuie să căutăm în Sfânta Scriptură pentru a găsi răspunsuri la orice subiect care este în legătură cu Biserica lui Isus Hristos. De asemenea, trebuie să privim cu atenție în istoria bisericii.

Lumea este împărțită în 12 religii principale. Reprezentanții lor s-au supus chemării Papei Ioan Paul al II-lea în 24 ianuarie 2002, de-a l însoți în pelerinajul la Assisi, în Italia. Șase din cele mai cunoscute religii sunt iudaismul, creștinismul, islamul, taoismul, budismul și hinduismul. Apoi mai sunt diverse religii naturale și tribale. Demnitatea umană, indiferent de rasă, culoare și religie nu trebuie să fie atinsă. Fiecare este liber să decidă pentru el însuși. Este de asemenea de înțeles că toți oamenii de pe pământ sunt siguri de ei înșiși, de religia lor și de modul cum privesc lumea. Dar aceasta nu dă nimănui siguranța reală că este într-adevăr corect. Noi trebuie să privim întreaga chestiune din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Numai ceea ce își are originea în Dumnezeu ne va și aduce înapoi la Dumnezeu. În călătoriile mele lunare, de-a lungul a mai bine de 40 de ani de lucrare misionară, am făcut repetate călătorii misionare în peste 130 de țări și, de aceea, am ajuns să cunosc aceste religii în mod direct.

Fiecare religie este lipsită de finalitate, lipsită de adevărul absolut care este pecetea lui Dumnezeu. Noi toți avem nevoie de ceva care să fie dincolo de orice umbră de îndoială și chiar dincolo de înțelegerea noastră omenească, ceva care să fie confirmat de Dumnezeu. Multe religii au adoptat diferite căi de a întreține temporar sufletul omenesc. Se poate face referire la lumea de apoi și unii pot vorbi chiar de paradis. Dar la o examinare mai atentă, ne dăm seama că ele se aplică doar acestei vieți trecătoare. În același timp, ele sunt un obstacol real între Dumnezeu și omenire. Orice filozofie sau viziune care stârnește speranța pentru viața de după moarte, fără să ne aducă într-o legătură directă cu Cel Veșnic, va duce la o groaznică dezamăgire. Noi ajungem întotdeauna la punctul în care întrebările decisive nu-și primesc răspuns. Adevărata soartă a celor ce au trecut din viață rămâne ascunsă. Numai Cel ce a murit și a înviat dintre cei

morți ne poate da un răspuns exact. După înviere, El i-a învățat pe ucenici timp de 40 de zile înainte de a se ridica la cer și ei au devenit martorii Săi adevărați. Tot ce este temporal - nu contează cât de religios este – își are limitele lui. Accesul la veșnicie nu ne-a fost dat automat atunci când am venit pe lume. Înainte de a ne putea ocupa de tema principală referitoare la Dumnezeu și Viața veșnică, noi trebuie mai întâi să recunoaștem cum a pășit Cel Veșnic în domeniul temporal.

În această prezentare nu putem intra în amănunt în ceea ce privește numeroasele religii și doctrinele lor. De asemenea, nu ne putem ocupa nici de afirmațiile pe care filozofii acestei lumi le-au lăsat în urma lor. Ce folos poate avea o ființă umană, de exemplu, din credința că prin meditație se va reîncarna în forme diferite de viață, fiind supus unui proces de purificare și ajungând în cele din urmă la nirvana, ceea ce înseamnă că încetează a mai exista? La ce ajută teoria evoluționistă care trece pe lângă realitatea creației? Oamenii care gândesc, privesc dincolo de domeniul limitat al timpului și sunt interesați doar de întâmplări adevărate care sunt dincolo de explicațiile omenеști. Toți trebuie să recunoaștem că trăim în realitatea vie a unei creațiuni maiestuoase. Însăși viața și moartea inevitabilă sunt realități incontestabile. Sunt lucruri care n-au nevoie de aprecierea noastră, pentru că sunt în afara posibilităților noastre de a decide. Ceea ce trebuie cu adevărat să știm, este faptul că ființele umane au o viață interioară - de care fiecare este conștient, un suflet - și sunt destinate să fie în părtășie cu Creatorul lor. Primele ființe umane au întrerupt părtășia divină cu Creatorul lor prin necredință și încălcarea poruncii lui Dumnezeu. Apoi Dumnezeu Însuși ne-a răscumpărat prin lucrarea de răscumpărare a lui Isus Hristos și ne-a împăcat cu El (2Cor.5:28). În acest punct toate religiile și filozofiile ajung la sfârșit, duhurile se despart și credința în Dumnezeul cel Viu începe.

Această prezentare se adresează tuturor oamenilor binevoitori de pe pământ. Dumnezeul cerurilor poate avea doar un singur plan veșnic. El dorește să-l facă cunoscut tuturor oamenilor, indiferent de religie sau cultură. El este un Dumnezeu personal care de la început a dorit să fie în părtășie cu noi. Adevărul este că numai cei ce au primit viața veșnică pot trăi veșnic. Este o singură carte pe pământ care pe drept este numită „Sfânta Scriptură” și „Cuvântul lui Dumnezeu”, o

singură carte care aruncă lumină asupra celor mai importante întrebări, și aceasta este BIBLIA! Ca final, Unul singur este Sfânt, și acesta este Dumnezeu și tot ce își are originea în El. Doar Biblia mărturisește despre Cel care este din veșnicie în veșnicie și El depune mărturie despre Sine doar în propriul Său Cuvânt.

Cuvântul original al lui Dumnezeu nu se găsește în nici o altă carte de pe pământ, fie că este vorba de Talmudul Babilonian sau cel de la Ierusalim sau de oricare carte evreiască. În acestea găsim tâlcuirile rabinilor la ceea ce este scris în Tora – cele cinci cărți ale lui Moise. În van ar căuta cineva în cele 114 sure ale Coranului - Dumnezeule, ai milă! - o corespondență cu Biblia. Mahomed nu putea citi, el doar a citat din memorie pasaje din Vechiul și Noul Testament, dar, din nefericire, niciodată așa cum sunt scrise în Sfânta Scriptură. Desigur, nici un om de pe fața pământului nu se poate bizui pe o astfel de carte. Cuvântul „Alah” nu se găsește niciodată în Biblie, dar cuvântul „Elohim” de peste 6.000 de ori. În țările islamice, ebraicul „Elohim” a fost înlocuit în Biblie cu „Alah”.

În Sfânta Scriptură, Dumnezeu a spus dinainte toate lucrurile pe care apoi le-a împlinit în curgerea vremii. Vechiul Testament, care se încheie cu proorocul Maleahi, este o carte completă, așa cum este și Noul Testament care se încheie cu cartea descoperirii lui Isus Hristos, Apocalipsa. Împreună, cele două Testamente sunt într-o desăvârșită armonie, astfel încât nu este nevoie să se schimbe, să se adauge sau să se scoată nimic. În ultimul capitol al Bibliei, Dumnezeu Însuși a pronunțat sentința asupra celor care ar îndrăzni să facă așa ceva. Când cineva își face intrarea pe scena istoriei lumii 600 de ani după ce a fost scrisă Biblia, pretinzând că a primit o descoperire directă de la arhanghelul Gavril, care, de fapt, nu are nimic în comun cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci oricine trebuie să fie atent la următoarea avertizare: *„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de cea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”* (Gal.1:8). Cine ar cuteza să adauge ceva la ceea ce ne-au lăsat proorocii lui Dumnezeu și apostolii lui Isus Hristos? Ei au vestit întregul plan de răscumpărare și l-au arătat în desfășurare și până la împlinirea completă. Cine ar îndrăzni să-L corecteze pe Dumnezeu Însuși?

Prin învierea Domnului și Mântuitorului nostru, avem dovada că El nu a fost doar un om, ci Domnul Însuși care biruit moartea ce a venit asupra întregii rase umane. Noi trebuie să respectăm întotdeauna faptul că după învierea Sa, Domnul Isus a vorbit alor Săi, așa cum este scris în Luca 24:44-45, arătându-le împlinirea tuturor textelor referitoare la Sine din legea lui Moise, din Psalmi și din prooroci. În El și prin El avem legitimarea divină că toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a prezis în Vechiul Testament cu privire la Mântuitor, s-au împlinit. La fel s-au împlinit toate lucrurile făgăduite de Dumnezeu alor Săi de la înființarea bisericii nou testamentare. Același lucru se aplică acum în timpul de sfârșit. Toate evenimentele prezise a avea loc înainte de revenirea lui Hristos și înainte ca timpul să se reverse în veșnicie, se împlinesc. Numai dacă avem făgăduințe în Cuvântul lui Dumnezeu putem aștepta împlinirea lor. Domnul cel înviat care a deschis atunci mintea ucenicilor pentru Scripturi, o face și acum.

Nu este nevoie și nu este dată nici o făgăduință pentru descoperiri care trec dincolo de limitele Scripturii. Biserica nou-testamentară a fost adusă la viață într-un mod supranatural prin revărsarea Duhului Sfânt. Viața lui Hristos a pătruns în toți credincioșii și astfel darurile și slujbele și-au găsit locul în biserica Domnului Isus Hristos. Nu era nevoie să se înființeze o „biserică de stat” în Imperiul Roman, așa cum s-a întâmplat începând cu secolul IV. Aceasta a fost, de fapt, o decizie politică. De asemenea, nu era nevoie să se introducă religia islamică în secolul VII. Și aceasta a fost tot o decizie politică. Mai întâi iudeii, apoi creștinii și în final arabii – toți se referă la Avraam – au pierdut în mod evident legătura cu lucrarea harului lui Dumnezeu conform planului Său de mântuire. Nu era nevoie să se organizeze nici un consiliu, nu era nevoie de dogme și doctrine. De fiecare dată când era emis vreun crez sau vreo dogmă, Cuvântul lui Dumnezeu era pus de-o parte (Marcu 7:9). Dumnezeu vorbise deja și rânduisese toate lucrurile. Fiecare învățătură și practică a bisericii nou-testamentare era deja descoperită și în ordine. Canonul Noului Testament fusese demult încheiat. Nu era nevoie să se impună oamenilor religia islamică. Nimic din ceea ce este făcut de oameni nu are vreo legătură cu voia lui Dumnezeu. El este legat doar de ceea ce a făgăduit în Cuvântul Său. Toate lucrurile din Împărăția lui Dumnezeu

trebuie să se petreacă și se vor împlini numai conform voii exprimate a lui Dumnezeu.

AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „*Eu voi zidi Biserica Mea!*”

Noul Testament cunoaște doar o singură Biserică a lui Isus Hristos, care este stâlpul și temelia adevărului (1Tim.3:15). Biserica Lui este alcătuită din toți cei întâi născuți ale căror nume sunt scrise în Ceruri (Apoc.3:5). Ei sunt „... *ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.*” Toți cei ce cred cu adevărat în Isus Hristos sunt „...*o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui*” (1Petru 2:5-10). Amin!

Adevărata Biserică a lui Isus Hristos este „...*zidită pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul*”(Efes.2:20-22). Numai acestei biserici i se aplică formularea: „un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Efes.4:5).

Cei ce sunt născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu, formează cu adevărat trupul lui Isus Hristos, „*Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh*”. Amin! Mădularele individuale sunt așezate în trup printr-un botez autentic cu Duhul Sfânt. Numai după aceea se împlinește: „*Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi apostoli; al doilea, prooroci, al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor...*”(1Cor.12:4-30). Amin! Încă o dată ni se spune că Dumnezeu Însuși este Cel ce așează diferite slujbe în biserica Sa: „...*și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru*

desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos... ” (Efes.4:1-16). Amin!

Biserica lui Isus Hristos trăiește lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt de la începutul ei până când ea ajunge la desăvârșire, odată cu revenirea lui Isus Hristos: *„sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți ”*(1Cor.12:4-6). Amin!

În biserica Dumnezeului Celui Viu, următorul lucru se aplică slujitorilor Lui: *„și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora ”* (1Cor.12:7). Amin!

Unele slujbe prezente în biserică pot fi aduse doar de Duhul Sfânt: *„de pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tâlmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”* (1Cor.12:8-11). Amin! Sfânta Scriptură nu cunoaște nici o liturghie.

Rânduiala în desfășurarea slujbei divine și deplina armonie în biserica de la început sunt descrise în 1Cor.14: *„și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă.... Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților”*(1Cor.14:30,33). Femeile nu trebuiau să deranjeze serviciul punând întrebări, ele putând face acest lucru acasă, cu soții lor. Aceasta era linia călăuzitoare care nu s-a schimbat de atunci. Pe această bază urmează afirmația: *„dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului. Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă!”*(1Cor.14:37,38). Oricine nu recunoaște rânduiala bisericii nou-testamentare, acela nu va fi recunoscut de Dumnezeu. Și toți știu că această rânduială nu este de găsit în nici una din bisericile de stat sau naționale. Toate acestea au propriile lor liturghii și propriul lor fel de a conduce serviciile, dând doar impresia că sunt servicii divine.

Noi toți trebuie să recunoaștem că există cu adevărat o rânduială dumnezeiască stabilită pentru biserică, așa cum a fost hotărâtă de Dumnezeu și dată mai departe nouă de omul trimis de Dumnezeu, prin autoritatea însărcinării sale. La începutul bisericii, rânduiala se aplica în toate adunările locale: „*în Biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, și Saul*”(Fapte 13:1).

În legătură cu slujba proorocilor și a învățătorilor, următorul text din Scriptură ne descrie desfășurarea unui serviciu divin în biserica primară: „*pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: "Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru*” (Fapte 13:2-4).

Putem vedea din cine se compunea biserica lui Isus Hristos la început, rânduiala, slujbele și darurile care erau în ea. Acesta este modelul original, aceasta este biserica Dumnezeului Celui Viu, așa cum este descrisă în multe capitole din cartea Faptelor și apoi în epistole. În Fapte 15 găsim cum bătrânii bisericii și apostolii au tratat mult discutata problemă a tăierii împrejur. Răspunsul a fost dat prin gura celui rânduit de Dumnezeu, apostolul Petru: „*Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință*”(Fapte 15:7-9). Era continuarea lucrării lui Dumnezeu pentru credincioși, așa cum a fost cu adevăratul botez al Duhului Sfânt de la început. Apoi apostolul Iacov continuă, spunând: „*Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris...*” (Fapte 15:14,15 cu referire la Amos 9:11-12). La sfârșit, el declară: „*Căci s-a părut*

nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie...”(Fapte 15:28).

Apoi citim: *”Iuda și Sila, care și ei erau prooroci, au îndemnat pe frați, și i-au întărit cu multe cuvinte”*(Fapte 15:32). Putem vedea lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu prin intermediul darurilor și slujbelor încă de la începutul bisericii nou-testamentare care a avut loc prin pogorârea Duhului Sfânt. Chiar la început, martorii oculari aleși de Domnul, au împărtășit bisericii Lui adevărata Evanghelie a lui Isus Hristos și planul Său de mântuire: „Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul... și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu care a făcut toate lucrurile... după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru”(Efes.3:4,5,8,11). Amin!

Apostolul Petru atrage atenția credincioșilor: *„ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții prooroci, și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri”*(2Petru 3:2). Apostolul Ioan întărește aceste lucruri: *„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică...”*(1Ioan 1:1-2). Amin! Porunca acestui ceas este să ne întoarcem la ceea ce era la început.

Să facem o scurtă recapitulare: biserica Domnului nostru Isus Hristos nu este o organizație religioasă aflată sub conducerea oamenilor, ci este un organism viu, trupul lui Isus Hristos, format din multe mădule. Acum, la sfârșitul timpului de har, în biserica Dumnezeului Celui Viu toate lucrurile trebuie reasezate în concordanță cu planul lui Dumnezeu de mântuire. În conformitate cu mărturia Sfintei Scripturi, făgăduința revenirii Domnului și Mirelui nostru (Ioan 14:1-3, Matei 25:1-10) poate avea loc numai după ce biserica este adusă la starea de la început: *„pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste*

vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime (Fapte 3:21). Amin!

Despre credincioșii de la început este scris: „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni*”(Fapte 2:42). Acestea sunt trăsăturile adevăratei biserici a lui Isus Hristos:

1. credincioșii stăruie în învățătura apostolilor;
2. are loc o părtășie adevărată între cei ce rămân în învățătura apostolilor;
3. ei iau parte la „Cina Domnului” care mai este numită și frângerea pâinii;
4. ei stăruie în părtășie prin adunări de rugăciune.

Domnul și Mântuitorul nostru ne-a dat o pildă la frângerea pâinii. El nu a dat mai departe o ostie, ci a făcut după cum este scris despre El: „*Isus a luat o pâine, și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor*”(Matei 26:26). Amin!

Adevărata biserică sărbătorește Cina Domnului și astăzi așa cum s-a făcut la început. Se pregătește o pâine a cărei mărime corespunde cu numărul celor ce participă la Cină. Mai departe, se folosește un singur pahar, așa cum a făcut Domnul nostru atunci. Paharul este binecuvântat și toți beau din el. Așa este scris și așa rămâne valabil pentru totdeauna. După învierea Sa, Domnul nostru a procedat exact așa cum făcuse mai înainte: „*Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea, și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o, și le-a dat-o*”(Luca 24:30). Amin! În Fapte 20:7 citim: „*În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea*”. Bisericii din Corint, apostolul Pavel îi scrie: „*Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?*”(1Cor.10:14-22; 11:23,24).

O comparație convingătoare

Am putea expune toate învățăturile și întreaga practică a bisericii primare. Ca o concluzie trebuie spus că din vremurile apostolilor, toate învățăturile adevărate despre dumnezeire, botez, Cina Domnului și absolut tot ce este în legătură cu planul de mântuire, ne-a fost lăsat în scris pe paginile Scripturii. Dacă prezentăm acum o comparație între biserica lui Isus Hristos cum era ea la început și toate celelalte biserici care au apărut pe parcursul celor 2000 de ani, o facem cu un singur scop și anume, să arătăm drumul înapoi la biserica primară și alcătuirea ei. Pentru acest lucru Îi cerem lui Dumnezeu harul de a avea aceleași trăiri cum au avut frații și surorile noastre în Hristos atunci, la început, pentru că Hristos este același ieri, azi și în veci. Amin!

Cei ce cunosc istoria bisericii, știu că primele secole după Hristos au trecut fără să se formeze o biserică organizată în mod uniform. La început erau doar adunări locale, independente. În secolul II Ireneu vorbește de 20 de adunări, în secolul III Hipolit se referă la 32, în secolul IV Epifanius scrie de 60 și apoi episcopul Filaster menționează 131 de grupuri diferite. În primul secol nu existau papi sau cardinali, iar episcopii nu erau demnitari, ci bătrâni în adunările locale. Ei trebuia să fie căsătoriți (1Tim.3, Tit 1). După persecuția în masă a creștinilor din timpul lui Dioclețian (240–313), Împăratul Constantin a decis să unească toate aceste fracțiuni într-o singură biserică creștină în tot Imperiul Roman. Doar mai târziu s-a introdus religia de stat și „succesorul” lui Petru, ca și titlul de „Pontifex Maximus” (Mare Preot) pentru papi.

În anul 380/381, Împăratul Teodosiu I cel Mare, a declarat credința în „Sfânta Treime”, formulată în principal de Tertulian din Tunisia, ca fiind religie de stat oficială și care trebuia acceptată de fiecare cetățean. În anul 382, Împăratul Grațian a renunțat în mod oficial la titlul de „Pontifex Maximus” pe care-l purta ca fiind cel mai de seamă membru al preoției păgâne. „Pontifex Maximus” era „Cel mai mare constructor de poduri” și chiar din acele timpuri de demult avea îndatorirea să construiască poduri între națiuni cu scopul de a le aduce împreună. În anul 217, episcopul roman a cerut fără succes acest

titlu, care până la urmă a fost acordat lui Leo I în anul 441. El a fost cel dintâi care a pretins să aibă dreptul exclusiv asupra cuvintelor care i-au fost adresate apostolului Petru: „*Îți voi da cheile Împărăției cerurilor...*” (Matei 16:19). În anul 312, Constantin a introdus dogma politică precum că “împăratul este atât șef al statului, cât și cap al bisericii, ca locțiitor al lui Hristos”. Acest lucru se practica în păgânism, acolo unde ambele puteri erau reprezentate de împărat. Acest mod de a vedea lucrurile a fost adoptat mai târziu de papi, care pretindeau atât puterea spirituală, cât și pe cea lumească. Martin Luther a respins această idee și a arătat că aceste două puteri trebuie separate.

S-au ținut o mulțime de consilii bisericești, începând cu cel de la Niceea (anul 325), la care au participat aproape 300 de delegați reprezentând diferite tabere. Episcopul Romei era bolnav în acea vreme și nu a putut participa. Au fost discutate diferite subiecte și s-au formulat primele declarații de credință. Acestea au fost urmate de dogme nenumărate, până la cea referitoare la infailibilitatea papei din anul 1870 și cea referitoare la înălțarea Mariei la cer, în trup, din anul 1950. Dacă credința într-o dogmă ar fi necesară pentru mântuirea noastră, atunci ar trebui să-i acuzăm pe apostoli și chiar pe Domnul nostru că nu ne-au spus acest lucru. O, Dumnezeu, cât de binecuvântați suntem noi să știm că în Cuvântul adevărului este scris absolut tot ce Tu ai avut să spui bisericii Tale și că numai Cuvântul Tău este lumina care ne luminează calea! Amin! Cu adevărat Noul Testament este complet și este în vigoare de când a murit cel ce l-a făcut, nimic neputând fi adăugat sau scos din acest Testament (Gal.3:15). Nu este, de fapt, o credință falsificată, un adevăr falsificat, o evanghelie falsificată cea care nu corespunde cu originalul? Aceasta este o întrebare vitală la care trebuie să răspundem.

Cuvântul „dogmă” vine din grecescul „dokein”, care înseamnă „se pare”. Deci li s-a părut acestor părinți ai bisericii că una sau cealaltă ar putea fi corecte. Doar pentru că părinții bisericii au considerat ceva a fi corect, asta nu o și face corectă. Cuvântul lui Dumnezeu nu *pare* a fi corect, Cuvântul lui Dumnezeu *este* drept și adevărat și rămâne așa în veci de veci. Amin!

Nu este sarcina noastră să judecăm cea mai mare și mai puternică instituție de pe pământ sau multele religii naționale și

denominațiuni, fiecare cu specificul și tradiția ei. Dar din dragoste pentru adevăr, noi trebuie să punem această întrebare: ce se întâmplă dacă bisericile nu corespund cu Sfânta Scriptură în învățătură și practică? Ce folos au credincioșii catolici dacă în anul 1929 Vaticanul a fost declarat stat bisericesc și are acum relații diplomatice cu 175 de țări de pe glob? Ce are aceasta a face cu mântuirea sufletelor noastre? Ce folos au credincioșii protestanți dacă aparțin bisericilor recunoscute de stat din diferite țări, când conducătorii lor nu sunt recunoscuți de Dumnezeu? Biserica Romei are peste un miliard de membri în întreaga lume, are peste un milion de membri ai diferitelor ordine, aproape patru sute de mii de preoți și patru mii cinci sute de episcopi. Celelalte biserici au milioane de membri și fiecare are conducerea ei. Dar câți dintre ei L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitor personal și au căpătat asigurarea de sus că ei fac parte din biserica Dumnezeului Celui Viu? Următoarea întrebare vine de la sine: pot fi aceste miliarde și milioane de oameni aparținând diferitelor biserici denominaționale „turma mică” despre care Isus Hristos a vorbit și căreia Tatăl îi dă cu plăcere Împărăția (Luca 12:32)? Pot ei toți fi singura biserică a lui Isus Hristos despre care El a spus: „*Eu voi zidi Biserica Mea...*”? Pot bisericile acestei lumi să fie Împărăția lui Dumnezeu, despre care Isus Hristos, Domnul nostru, a spus că nu este din această lume (Ioan 18:36)?

Când și unde l-a numit Isus Hristos pe apostolul Petru cap al bisericii Sale sau chiar șef de stat? Domnul a spus: „*Tu ești Petru (o piatră) și pe această piatră (stâncă) – nu pe tine – voi zidi Biserica Mea...*” – nu pe un om care se clatină și care cu altă ocazie când nu a vorbit prin inspirație a trebuit să fie muștrat de Domnul: „*Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor*”(Matei 16:23)! Isus Hristos Însuși este Stânca, piatra de temelie pe care este zidită biserica. Aceasta este adevărata descoperire pe care a primit-o apostolul Petru! Doar Răscumpărătorul este Capul bisericii Sale!

Ambasadorii papei în diferite țări, nu sunt ambasadori, trimiși ai lui Isus Hristos – ei reprezintă statul Vatican! Dar cum este cu conducătorii diferitelor biserici denominaționale? Sunt ei trimiși ai lui Isus Hristos sau sunt cu adevărat slujitori ai bisericilor lor? Predică ei

Cuvântul lui Dumnezeu așa cum s-a făcut la început sau ei susțin învățăturile denominațiunilor lor? A pretins vreodată Isus Hristos o poziție în această lume? A intenționat El vreodată să aibă o biserică de stat sau vreuna din bisericile recunoscute în țările respective? Ar putea Petru să fie cel dintâi papă, când toți istoricii sunt de acord cu faptul că el nu a fost niciodată la Roma?

Bazat numai pe fapte

Călătoriile apostolului Petru în Samaria, la Cezareea până în Antiohia (Gal.2:11) sunt bine documentate în Noul Testament, la fel și călătoriile misionare ale apostolului Pavel sunt arătate în detaliu. Pavel a fost la Roma de trei ori, el era născut cetățean roman (Fapte 22:22-29) și de aceea putea vizita Roma fără restricții, chiar și atunci când era în drum spre Spania (Rom.15:22-29). Apostolul Petru n-a fost la Roma nici măcar o singură dată. Doar când a fost în joc pretenția la întâietate a episcopului roman, patru sute de ani mai târziu, s-a creat legenda că el ar fi fost la Roma. De fapt, la Roma nu există nici un mormânt și nici un scaun al lui Petru! În timpul domniei lui Claudius între anii 41 – 54 d.Hr., toți iudeii au fost izgoniți din Roma, așa cum găsim în Fapte 18. Printre ei se aflau Acuila și Priscila, pe care Pavel i-a găsit în Corint. Sub domnia lui Nero, între anii 54 – 68 d.Hr., a avut loc prima persecuție a creștinilor. Așa cum găsim scris în Galateni cap.2, conform hotărârii divine, înțelegerea a fost ca Iacov, Chifa și Ioan să slujească evreilor, iar Pavel și Barnaba au fost rânduiți să slujească neamurilor. Apostolul Pavel se adresează micii comunități iudeo-creștine din Roma și numește 27 de persoane, dar numele lui Petru nu se găsește printre acestea! La ultima sa vizită, Pavel a rămas în Roma timp de doi ani (Fapte 28:30). Numai legenda atribuie apariția unui anume Simon Magul, a cărui reprezentatie a impresionat Senatul, ca fiind Simon Petru. Acest fapt este cunoscut tuturor celor ce au studiat istoria bisericii scrisă de surse independente.

Avem noi făgăduința vorbită de gura Domnului nostru că apostolul Petru va avea un succesori? Nu! Există vreo făgăduință că Isus Hristos va avea un locțiitor? Nu în Sfânta Scriptură!

Avem noi măcar făgăduința că Hristos va avea un stat creștin în mijlocul statelor acestei lumi? Nu!

Există vreo făgăduință că mântuirea va putea fi găsită doar în Biserica Romano-Catolică sau în oricare altă biserică? Nu în Sfânta Scriptură!

S-a dat vreodată bisericii lui Isus Hristos, care este descrisă în detaliu în Noul Testament cu slujbele și darurile ei, vreo autoritate lumească? Nu în Sfânta Scriptură!

Se cunoaște în biserica nou-testamentară ceva despre apa sfințită, tămâie, crucifix, rozariu, procesiuni, pelerinaje sau purgatoriu? Nu!

Știe ceva biserica nou-testamentară referitor la sacramente? Sau despre botezul copiilor, nași și nașe? S-a auzit ceva despre slujba pentru morți și „sfânta jertfă a liturghiei”? Nu!

Cunoaște ea ceva despre spovedanie sau indulgențe? Nu!

Știe biserica nou-testamentară ceva despre beatificare și canonizarea morților? Nu!

A auzit biserica nou-testamentară vreodată despre proslăvirea Mariei sau despre „Plecăciune ție, Maria!”? Nu!

A cunoscut biserica primară celibatul? Nu! Apostolul Pavel, sub călăuzirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, a spus dinainte despre „marea lepădare de credință” și a declarat învățătura despre celibat ca fiind „învățătura dracilor” (1Tim.4:1-5), căci este contrară rânduiei divine din creație care se potrivește cu rânduiala din planul de mântuire. Responsabilii din adunările locale, fie ei bătrâni sau diaconi, trebuiau să fie căsătoriți ca să poate fi în aceste slujbe.

În biserica lui Isus Hristos nu se cunoaște nimic despre mănăstiri de bărbați sau femei, nici despre ordine (călugărești) de acest fel, nici despre călugări sau călugărițe. Nimic nu a mai rămas la fel cum era la început în biserica Dumnezeului Celui Viu. Fiecare învățătură, fiecare practică a fost schimbată și de fapt este contrară, este împotriva sau în locul a ceea ce Hristos a învățat și a poruncit apostolilor să învețe pe alții. Tot ceea ce există în biserica lumească este de necrezut, dar este declarat a fi credibil!

Maria, în evreiește „Miriam”, fecioara aleasă (Isaia 7:14), mama Domnului nostru, a împlinit singura ei mare însărcinare, după

care mai este amintită doar o singură dată în Fapte 1:14, și aceasta în legătură cu revărsarea Duhului Sfânt.

Au știut ceva apostolii despre conceperea ei fără păcat? Nu! Fiul lui Dumnezeu trebuia să se nască într-o fire asemănătoare cu a păcatului (Rom.8:4). El trebuia să se nască în această creațiune căzută ca să ne răscumpere din cădere.

Au auzit ei vreodată că Maria a rămas pururi fecioară? Nu, și chiar mai mult, Biblia mărturisește că ea a avut patru fii și mai multe fiice (Matei 13:55-58) și că Iosif a cunoscut-o doar după ce s-a născut Hristos, Fiul lui Dumnezeu (Matei 1:25). În Ioan 2:12 citim despre El: *„După aceea, S-a coborât la Capernaum, împreună cu mama, frații și ucenicii Lui”*. Apostolul Pavel mărturisește: *„Dar n-am văzut pe nici unul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului”*(Gal.1:19). Amin!

Au mărturisit apostolii despre înălțarea Mariei la cer în trup? Nu! Căci este scris: *„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer”*(Ioan 3:13)!

Poate ea fi mijlocitoare dacă este scris: *„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos”*(1Tim.2:5)? Poate ea să mijlocească pentru noi dacă Scriptura spune: *„Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit”*(1Ioan 2:1)? Ar putea Maria să fie măcar un singur lucru din ceea ce este numai Isus Hristos? Desigur că nu!

Toată închinarea adusă Mariei și celor declarați a fi sfinți, icoanelor, picturilor și statuilor, nu are nimic a face, conform Sfintei Scripturi, cu serviciul divin, ci sunt declarate a fi idolatrie (Exod 20:1-6). Este absolut împotriva lui Hristos și de aceea „antihristică” – nebiblică. Aceste lucruri sunt o parte a bisericilor creștine și complet în afara Cuvântului lui Dumnezeu.

Am putea continua să înșirăm multe alte lucruri care sunt învățate, crezute și practicate. Cineva ar putea întreba: a înființat Isus Hristos „Ordinul Cavalerilor Sfântului mormânt”, sau Hugo de Pyens? A introdus Răscumpărătorul ordinul iezuiților? El este cel responsabil pentru Contrareformă, sau zelosul spaniol Ignățiu de Loyola, cel care și-a propus ca țel să-i aducă pe toți la supunere față de acea „sfântă”

Biserica Romano-Catolică, fie chiar și prin forță? Nu este nevoie să se întrebe cine a stat în spatele înființării ordinului secret Opus Dei în anul 1928, care acum are 86.000 de membri activi în poziții cheie la toate nivelurile, în 90 de țări. În lumina acestor fapte, poate cineva să pretindă că mântuirea se găsește numai în Biserica Catolică și că ea este biserica lui Isus Hristos? Poate pretinde acest lucru oricare altă biserică?

Evenimente tragice

În cele șapte cruciade dintre anii 1095 și 1292, 22 de milioane de oameni au fost uciși. Poate fi considerată aceasta împărțirea mântuirii? Oricine citește declarația Papei Urban al II-lea de la Consiliul de la Clermont din anul 1095, va fi uimit. Și oricine citește mai departe că după îngrozitorul masacru din iunie 1099, din cei 40.000 de evrei și musulmani ce trăiau atunci în Ierusalim, au mai rămas doar 100, cu siguranță rămâne fără grai. Ce are aceasta a face cu eliberarea sfântului mormânt al lui Hristos din mâinile necredincioșilor, așa cum fost ordonată de Urban II, ținând cont de faptul că povestea despre sfântul mormânt în interiorul orașului este pură ficțiune? Mormântul a fost atunci și rămâne și acum într-o grădină de lângă Golgota, locul numit „dealul Căpățânii”, în afara orașului, după cum spune și Scriptura: *„În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni”* (Ioan 19:41). În alt loc este scris: *„De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pătimit dincolo de poartă”* (Evrei 13:12). Amin!

Nu ne-ar mai ajunge timpul să prezentăm consecințele nenumăratelor direcții și răstălmăciri pe care le-a inventat vrăjmașul. Pe de altă parte, încă mai avem cu noi acea singură carte de pe pământ care ne dă informații corecte și complete, neschimbătoare, care se încheie cu Descoperirea lui Isus Hristos și din care și ultimele taine au fost descoperite. În urma noastră se află o mie de ani de domnie absolută a Romei, secolele întunecate ale Inchiziției, oamenii arși pe rug, vânătoarea de vrăjitoare, persecuția evreilor, masacrul

hughenoților, etc. – mult sânge a fost vărsat. Biserica Romei și-a exercitat atât puterea religioasă, cât și pe cea lumească. Unii cunoscători ai Bibliei susțin că aceste fapte sunt reflectate în Apoc.18:24: *„Și pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost jungheați pe pământ”*.

În această privință, poate cineva să-l acuze pe actualul papă, pe cardinali sau preoți? Cu siguranță că nu! Dezvoltările în biserică au început acum 1500 de ani. Ei cu toții s-au născut în această tradiție, au fost educați în ea și iau drept bun tot ce este în ea. Același lucru se aplică tuturor bisericilor și conducătorilor lor. Toate au începutul lor, istoria și tradițiile lor.

Fiecare biserică a avut propria ei dezvoltare. Cu toate acestea, biserica lui Isus Hristos rămâne așa cum a fost în ziua înființării ei. Așa cum relatările din istoria bisericii o arată în mod convingător, preocuparea în toate bisericile denominaționale nu a mai fost adevărata semnificație a Cuvântului lui Isus și al apostolilor, ci mai degrabă propria lor interpretare, de care toți sunt vinovați. În plus, au fost forțați să intre în biserica de stat. După Reformă, au apărut multe învățături. Și acum, toate, indiferent de credință sau practică, se întorc la biserica mamă.

Nici o biserică nu poate pretinde că este biserica originală a lui Isus Hristos. Hristos Însuși Își zidește biserica formată din toți cei ce acceptă harul lui Dumnezeu și primesc viața veșnică la fel cum au făcut cei de la început. Dumnezeu îi cheamă pe ai Săi din toate națiunile, limbile, triburile, din toate bisericile de stat, denominaționale și libere, din toate religiile și culturile prin mesajul Evangheliei. Pe toată durata timpului de har se împlinește: *„Și toți cei ce erau rânduiri să capete viața veșnică, au crezut”* (Fapte 13:46-49). Amin! Mântuirea nu a fost niciodată legată de un om sau de o instituție. De la început, mesajul divin s-a concentrat asupra Răscumpărătorului, *„căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”* (Fapte 4:12), numai Numele lui Isus Hristos, singurul în care găsim mântuirea lui Dumnezeu. Chemarea se aude și astăzi: *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”* (Matei 11:28). De aceea, un om trimis de Dumnezeu se poate adresa ascultătorilor cu aceste cuvinte: *„Crede în Domnul Isus, și vei fi*

mântuit...”(Fapte 16:31). Credința într-o biserică nu poate fi cu nici un chip credința în Dumnezeu. Este cu neputință! Numai singura credință adevărată în singurul Dumnezeu adevărat care ni s-a descoperit în Isus Hristos este cea valabilă. Printr-o trăire personală a mântuirii fiecare din noi poate fi născut din nou și să aibă o nădejde vie (Ioan 3:1-10, Iacov 1:18, 1Petru 1:22-25).

Toate religiile, toate bisericile au dreptul la existență. Și cine nu răspunde chemării lui Dumnezeu și nu dorește să primească viața veșnică, poate rămâne unde și cum este. Dar cei ce cred așa cum zice Scriptura, trebuie să păzească numai ceea ce este scris în Biblie. De fapt, sunt doar două mărturisiri de credință: prima se găsește în învățăturile apostolilor și proorocilor (Ef.2:20), care sunt în cel mai mic amănunt învățăturile lui Isus Hristos, așa cum le găsim scrise în Sfânta Scriptură. Cealaltă se găsește în învățăturile și mărturisirile de credință stabilite de biserici. Prima *este* biblică, cealaltă este doar etichetată ca fiind „biblică”. Una *este* apostolică, celelalte doar pretind a fi apostolice. Oricât de aspru ar suna, una o exclude pe cealaltă. Acum toți avem ocazia să ne decidem și fiecare va sta în fața judecății finale, cunoscându-se faptul că dreptul Judecător va pronunța verdictul numai în concordanță cu propriul Său Cuvânt.

Care este motivul ascunderii acestei deviații în dezvoltarea bisericii din Imperiul Roman, până la schisma din 1054 d.Hr. și stadiile ulterioare? De ce nu se mai compară lucrurile cu Sfânta Scriptură? Ce are autoritate finală? Ce anume poartă pecetea lui Dumnezeu? Mai crede cineva azi în contribuțiile lui Pipin cel Scurt sau ale lui Constantin? Nu s-a dovedit cu prisosință până acum că biserica Romei a fost interesată în puterea lumească, care a fost exercitată în numele lui Constantin? Nu se repetă același lucru acum cu toate bisericile și denomițiile din diferite țări, și anume că religia și politica își unesc forțele? De aceea, punem următoarea întrebare: ce are a face aceasta cu adevărata biserică a lui Isus Hristos? Dumnezeu Însuși a hotărât ca mesajul glorios, Evanghelia lui Isus Hristos, să fie predicat în toată lumea și ca toți cei ce primesc mântuirea lui Dumnezeu prin Hristos, să obțină iertarea păcatelor lor. Căci Domnul nostru a spus: „*dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*”(Ioan 8:24).

Doar cei ce au crezut, care au avut o trăire personală de mântuire prin pocăință și întoarcere la Dumnezeu, au fost atunci, la început, botezați prin scufundare, conform Marii Trimiteri din Marcu 16 „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit*”. Găsim acest lucru confirmat în toată cartea Faptelor și după aceea: toți cei ce au crezut, au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Ei au trăit împlinirea făgăduinței spuse prin Ioan Botezătorul (Matei 3:15) și confirmată de Domnul nostru în Fapte 1:5: „*Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt*”. Nici una din trăirile unui adevărat credincios nu sunt un act religios al vreunui preot sau conducător spiritual, ci mai degrabă lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu în cei rânduiți să creadă în Isus Hristos. Pocăința pentru viața fără Dumnezeu, întoarcerea de la calea largă la calea îngustă, nașterea din nou din sămânța Cuvântului lui Dumnezeu care este semănată în sufletul nostru (Iacov 1:18, 1Petru 1:23), înnoirea ființei noastre lăuntrice prin lucrarea Duhului Sfânt (Tit 3:5) - toate acestea sunt trăiri pe care cineva le are când ajunge să creadă. Fiecare trebuie să trăiască în mod real faptul că Dumnezeu a stabilit o relație personală cu noi, ca să ne aducă înapoi la El și să ne facă din copii ai oamenilor, copii ai lui Dumnezeu. Următorul sfat poate fi dat oricui vrea să asculte: crede-L numai pe Dumnezeu și acceptă numai Sfânta Scriptură ca singur ghid valabil pentru credință, învățătură și practică.

Istoria bisericii ne-a informat cu privire la diferitele treziri care au apărut după Reformă și, de asemenea, cu privire la multele controverse și dezbateri care le-au însoțit. Martin Luther și cei din vremea lui au predicat ceea ce ei personal au trăit: harul lui Dumnezeu și neprihănirea primită prin credința în Isus Hristos, Mântuitorul. Apoi a urmat trezirea în care John Wesley și alții au făcut un pas mai departe în direcția corectă. Ei au vestit nu numai neprihănirea, ci și trăirea personală a sfințirii conform Cuvântului lui Dumnezeu. A urmat John Smith și alții care au recunoscut necesitatea botezului prin scufundare al celor ce au crezut în Isus Hristos. În fiecare trezire aceste lucruri au fost trăite în mod personal de reformatori și de credincioși. Secolele trecute ne-au arătat într-adevăr urmele lăsate de aceste treziri care au săpat mai adânc și ne-au condus mai aproape de Cuvântul lui Dumnezeu și de mărturia bisericii de la început. În fiecare trezire

adevărații credincioși au recunoscut și au trăit personal lucrurile ce le-au fost predicate prin mesajul timpului lor, fie că a fost vorba de neprihănire, sfințire sau umplerea cu Duhul Sfânt. Întotdeauna a fost vorba de trăirea personală. Martin Luther putea predica despre neprihănire numai după ce el însuși a trăit-o. Așa a fost și cu John Wesley. El însuși a trăit puterea purificatoare a Cuvântului și apoi a mărturisit despre ea. Aceasta se aplică și lui John Smith, a cărui mărturie despre botez a dus la o străpungere. Același lucru s-a întâmplat în trezirea penticostală de acum aproape 100 de ani. Mai întâi frații din Los Angeles și apoi alții de pe toate continentele au primit botezul Duhului Sfânt. După ce au trăit personal acest botez, ei au depus mărturie și toți cei ce au crezut mărturisirea lor au trăit-o și ei la rândul lor.

După ce de Al Doilea Război Mondial, Domnul Însuși a făcut o chemare și a dat o trimitere deosebită. Având în vedere apropiata revenire a lui Isus Hristos, William Branham a fost chemat de Domnul în data de 7 mai 1946 în același fel supranatural ca și apostolul Pavel. Prin trimitere directă, el a predicat mesajul divin original care trebuie să premerge a doua venire a lui Hristos. Din vremea Domnului Isus și a apostolilor nu a mai avut loc pe pământ o asemenea slujbă. Bolnavii au fost vindecați, orbii au putut vedea, surzii au auzit, șchiopii au mers și câțiva oameni au fost înviați din morți. Ca și la început, Evanghelia deplină a fost predicată și iubitul nostru Domn Și-a confirmat Cuvântul într-un mod supranatural. Este în general cunoscut că aproape 500 de evangheliști din SUA și-au început slujbele lor proprii după ce au fost inspirați de ceea ce au văzut și trăit într-una din adunările fratelui Branham. Puternica trezire mondială, în care mântuirea sufletului și vindecarea trupului erau predicate și trăite, a ajuns în scurt timp până la marginile pământului. Între anii 1955 și 1965 am fost martor ocular al acestei slujbe inegalabile dată de Dumnezeu.

Acum nu avem parte doar de o parte a adevărului, așa cum a fost cazul în secolele trecute, ci avem Evanghelia deplină, restituirea totală a rânduielii divine de mântuire în biserica lui Isus Hristos. Acum are loc chemarea afară a celor ce se pregătesc pentru a fi gata la revenirea lui Isus Hristos. Conform Matei 25, strigarea are loc în acest timp: *"Iată mirele, ieșiți-I în întâmpinare!"*. Toți cei ce aparțin

Bisericii Mireasă vor auzi glasul Mirelui. Mesajul de la sfârșit trebuie să fie în concordanță de sută la sută cu mesajul de la început. Toți cei ce formează Trupul lui Isus Hristos acum, au aceleași învățături despre dumnezeire, botez, Cina Domnului etc. și au avut toate trăirile necesare pentru mântuire. Nu toți cei ce spun „Doamne, Doamne!” vor intra în Împărăția lui Dumnezeu, chiar dacă au proorocit sau au făcut minuni (Matei 7:21-23), ci numai cei ce lucrează conform voci Tatălui ceresc. Termenul care este în legătură cu această lucrare și anume „mesajul timpului de sfârșit” este chemarea afară din toate tradițiile, afară din absolut tot ce nu este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui (2Cor.6:14-18, Apoc.18:4).

Nimeni nu neagă faptul că întreaga creștinătate este într-un haos spiritual, în captivitate babiloniană și-n confuzie, și că fiecare vorbește limba religioasă proprie. De aceea are loc chemarea afară a lui Dumnezeu de a ne separa de tot ce ne separă de El și unii de alții și de a fi reasezați complet în concordanță cu Cuvântul Lui. Cine este din Dumnezeu, va asculta de Glasul lui Dumnezeu și va înțelege ce spune bisericilor Duhul. Toți cei ce-l caută cu sârguință și sinceritate, cu siguranță-l vor găsi. Lor li se aplică: „*Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!*” (Evrei 4:7). Amin! Amin înseamnă: Așa să fie!

Krefeld, Iunie 2005.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank